

OMA

KOHU

25

MAI MCMXXXV

Hugo Troppner, 1880

10808

Juubel

OMAKOHUS

Võlgaandja HTG IVB.

Mai, 1935. a.

Toimetajad: Grusberg, Saarts, Järs, Laurson, Kikas.

Vastutav toimetaja: A. Kask.

Sisateks.

Kaunemaid pärl oma noorusmälestuste salve kogume koolipõlles. Veel kaugapäevilgi, meenutades ammunenadunud koolipäevi, lööb sõrmas silm ja tursub riiemalt süda. Tulevad meelde ajad, mil noorvina, kesa elurõõmsaid seltsimehi, tundsid rõõmu elust ja seadsid üles nauneid tulevikuplaane. Siis tahaks, et see kõik veel korduks. Ent aeg ruttab ja järjest kaugemale taha jäävad koolisveedetud ajad.

Loedame, et käesolev „Omakohus“, kajastades III klassi elurõõmsat tänapäeva, jääb igale klassivennale koosveedetud aja meenutajaks, nii et veel aas-

takümneid hiljem sirvides vähenõudlikke

... ja muredega. Selle loetusega suurus
la pühni igale klassikarstale.

Toimetus.

"Omaohtu" körs. 1911.

J. Grossberg.

... ja muredega! Kõrvaldada meil il-
mumisel võib "Omaohtu" meie ühiskonnas
tavaliselt vaadata kahtlase ja jaloole. Kuibiti
"Omaohtu" 24 võsarat kooli artiklites tähistat-
vat sel ajalüheminul korrasarditud tööd töö-
misi ja muredega võime. Meie siis pöudate me-
le, sest nad on meie ühine töö. Võime ühelt
olla, sest olime esimene klass koolis, mis an-
dis välja oma iseseisva ajakirja. Hiljem on
meie eskujute järgnenud mõni teinegi klass,
kelle ajakiri on meie omast aga tunduvat ni-
lam.

Sest tuleb aga meelde eeldi "Omaohtu" tee-
ratuse ja sirvides reid 24. 1911. jätke...

da on tehtud ja muudetud ning suunatud li-
püks pilk ra „Omakohu“ tulevikuteavasse.

II° õpilane H. Haug tõstis 1932/33 a. kevad-
tabeli üles klassi seinajarirja idee. Klassi
koosolekul, kus see küsimus arutusel oli, põhjen-
das ra Haug oma mõtet ja selgitas ajarirja
tarvet. Ta ütles, et ajariri tahab vigutada klassi
vaimset elu, tahab tõsta klassis kirjutamisos-
kust, s.t. enda väljendamisoskust kirjjas, ta tahab
vigutada poisi probleema üle või teise küsi-
muse üle.

Haugi mõte leidis elavat poolehoidu ja 28.
aprillil 1933 a. ilmus esimene „Omakohu“ poe-
pooigna suurraamat, mis kirjeldab õnnestunud
süüaliselt kui ka eeliseilt. Rahjaks on aga
õnneks kolme eksemplar leidnud kaartei.

Sõnaraamat koostanud tütar K. Kase,
õpil. Haug, -lauding, Jaska, Quasberg ja Saards.
Sel aastal ilmus veel 3 raamatit, kõik enam-
vähem õnnestunud.

1933/34. õp. a. sügisel valiti uus toimetus. Se-
nine peatoimetaja, ajarirja „isa“ H. Haug oli

kahjuks koolist umale jäänud, mis ulul oli
ajakirjale raskesti kaotuseks, kuna veel toi-
metusel puudus alul Flaug'i ind ja energia.
Zlude toimetusse kuuluvad hra. A. Kask, õpit.
f. Grossberg (p.t.), H. Saarto, A. Järs, G. Laurson ja
L. Kikas.

Lõvi osa seinalehe ruumist võtavad oma at-
la niid igasugused naljad ja remmalvärvid,
enamik neist mittealgupärased. Harvade saa-
rekestena vilksatavad siin-seal mõned algu-
pärased novellid ja artiklid. Sisulise reakt-
siooni kõrval paraneb ajajoosul aga ka lehe
väline külg. Hulka algupärasteid jooniseid, maa-
le ja linoollõikeid kaunistavad igat m- it.

1933/34. õp.a. ilmub üldse 16 „Omanohut“, mis
on rõrdlemisi tähelepandav arv.

Käesoleva õp.a. sügisel otsustas toimetus
muuta lehe välimust. Seinalehest sai vihk-
ajakiri. Sii loodeti tõsta ajakirja sisulist kül-
ge, sest seinaleht püüab paranda rohkem
decoratiivset kui sisulist tühedust.

Elhtlasi valiti aasta alul nr. uu. toime-

lus, kuhu kuuluvad hra A. Kask, õpil. J. Grossberg, H. Saarto, A. Järs, E. Kärner ja L. Kiras. Peale jõule toimus toimetuses perehitmine. Illo Kärner pidis koolist lahkuma ja tema asemele tuli toimetusse V. Laurson.

Käesoleval õp. aastal on selginud „Oma-kohtu“ ilme ja suund. Väliselt trotleb uus „Omanohus“ esteetiliselt joont. Naadeldes senil-
munud vihikuid, võib ka märkida nida nr-
eid, mis oma välisilmelt jätavad kauni mul-
je. Muidugi selliselt väljatöötada on võimalik
ainult üksik nr-t. ko sisuliselt on piüetud
„Omanohule“ anda uut suunda. Seinalehe
maitsetute remnaloarsside ja mitte atgupäras-
te naljatilnade asemel piüiab ta esitada ai-
nult IV klassi õpila'ie töid ja kirjutiist. Sa-
des aru, et neid esmärke, mida piüstitas ju-
kirja asutaja, pole võimalin saavutada iga-
suguste maitselageduste konkurentlappimirega
pole loiidud ka tööde selentsioonist, kuigi mõ-
nised selletõtte kannatas „Omanohu“ korra-
pärase ilmumine. Jõuda järele „Õhulangule“ ja

ja siset tunded, äletada, peab olema „Omaohtu“
kõnne. Kuid see pole mõeldos, kui kogu klass
ei kanna ajuat sinni. „Omaohtu“ tähtsustus
on kogu õpilaste väljendusest kinnas ja ar-
vestasid kõrgi vaimu et. See tähtsustus on kül-
laltki rõõm ja selle kinnine kiidus, kui so-
gu klass ei kanna ajuat sinni. Tähtsust
kõrgi „Omaohtu“ õbitusentide ajakiri.
See puhtus on kõrgi moraalne kõrgus tõsta
ja siselise väärtus kõrgus. Olgu käesolev „Oma-
ohtu“ trampleinime sellele suurele hüppele.
Sellele jõu-ku!

Eesti.

Eesti maa — neie silma sära,
Eesti mets kivi mehe ruuge juus,
Eesti maa, ta hinges varjat valu,
Eesti taevast nende kallim vara.
Eesti et sümbol pühast tammepuus,
Eesti mure nagu viinud ruusesalu,
Eesti õnn kui sühtsina hoihtub sala.

V. Laurson.

kui Varjumets.

— Varjumets? kordan ja röökas noogutab.

— Teete suvit kaske säääl tasemat? Säääl algab nõmm. Siiditelt paistavad Varjumetsi varemed. Varemete taga algab Varjumets... Ah, kui palju on nüüd nõmmel lilli! Teate seda?"

Kõõra pilu sübis seni raugenetal avrikul, ja nüüd vaadab ta mulle teinvalt näkku. Loov ta silmist süsimust ja arvan, et ta mu seletusi ei taibanud ning kordan, käega Varjumetsa poole näidates:

— Otsi üle nõmme. Võib ka enne lüüesid paremale pöörata. Varjumetsa kõrged keused paistavad ka üle!"

Kõõras kinnab, võtab lapse näe — ütleb:

— Süle, larri!" ja astub mõne sammu. Äkki pöördub ümber ja süsib:

— Tähtnab, meie suvika on ilus?"

Mu silme ette kerkivad Varjumetsa hämarad rajad, millel värisevad kollaste niitidena kartlikud, usinud päikesekiired, ja ma ütlen:

— Varjumets on ka keskpäeval tusane, loois väikesi põhjatuid järvi, mille tumedail veitel lei-

ged ujuvad ja kaldad. Melises samblas mai-
kellused salendavad. Suured sõnajalad ma-
kavad tihti kinni teed ja punakad oravad
hüplerad kaisisevaid õõlit. Varjumets on tõis-
solapõrasusi ja õõsi heidavad seal ärkanud
võrjed.

Nõoras astub lähemale.

— "Elad sa Varjumetsas?" küsib ta. "Kui-
das on siin?"

Vastan:

— "Elan vanaisaga kolmiküla vanas koo-
limajas. Mu nimi on Mare."

Ta silmad naeratavad kui ütleb:

— "tägemiseni, Mare!"

Siis nad läksid.

Ühine-Ühine ühine.

Kallid sõbrad! Saas on käis kevade: kõinjal nohetub, linnud siristavad oksil ja koolipoisid teevad seda linnaarjamaal. Sel ilusal hetkel haaran minagi, teis rana Johannes ohina, sulevarre järele ja puhun veidi juttu ühest kui' test.

Juba vanad stoikud õpetasid, et rõõm on seotud kannatusega. Seda tõde saavad kõige paremini tunda küll rist õppurid. Enne, kui saad "tsensuse" ja võid laulva südamega (või ka nukuse näoga) kaduda ängistavast, tolmusest linnast, enne tuleb sul veel läbi elada raske kannatusaeg ja läbi teha raske katsumine — eksamid.

Üldiselt need eksamid läksid nagu "lepaõruga". Õppisid natuke, või ei õppinud üldse (oli ju eksamite eelne vabal ajal väga palju tegemist), kuid kuidagi ikka läbi tulid. Oli ükskõikne tunne küll enne eksamit, aga noh, eks sai käidud mõned korrad "rügemendi kohvikus" ja ka nanaahk oli nohe ihult kadunud. us' ja nanaahk.

No, kui siis lõpuks arväärt "3 nõunikute kollegium" s.o. eksamikomisjoni eksamitõm. us' ja nanaahk.

vajub ja laua taga istet võtab, siis alles tungib
patukahetsus hirmsa sigarise saatel hinge alla.
„Miss ma käisin laupäeva õhtuti kinos, miss
pühapäeviti Toomel tütarlapsena jalutamas, miss
viitson aega ujulas, miss...“ Korruga ruuled,
kuis hõigatakse su nime. Tajud tuimalt laua
juure, haarad palavlinuliselt, käte värisesedes, val-
ge sedeli ja mõtled — vahest siingi naeratah õnn!
Ja oh tuhat ja tuuline! Just see pilk, mida kõi-
ge enam oled igatsenud, seisabki su näppude
vahel. Tälja tahaks jooksta klassist rõõmu pärast,
kuid ei — seda võib alles kümmeaond minuti
pärast teha, sest — eksam lõus 5 päält.

Kallid sõbrad! Kas usute, et see asi tõepoo-
lest ka nii oli? Klaugetski mitte. Võin ainult
õelda, et ma olen surmani vihane enesele, sest
kõik, mis ma siin jutustasin, sündis just õõsi
magades enne eksamit! Kas ei oless see või-
nud ilmsi sündida! Aga kus sa sellega — lepi
oma harilikku 3-ga ja asi vask. Jah, nii näib
see vaese koolipoisi elu! —

Aga kallid sõbrad, ega asi veel sellega lõppe-
nud. Olid need kurikulsad eksamid läbi, siis

algas ühis igavene "mahu" — riigikaitseline õppus.
Kõik see jätk kestis üle 9 ja alla 10 päeva. Sai
sääal tehtud siis lahurivi ja harilikku rivi, kal-
laleitungi ja kaitset, sai kunda õpitud, kuu-
liprits "Madreni" materjalosi, sai "nõelutud"
ja kolmnurki reetud, ühesõnaga kõiki sai ri-
halt, ainult seda vana kallist "tsäivett" sai vähe-
selt, sõrmkübara täis massis 1 sent(!!).

Kõige toreدام elu avanes aga linna karja-
maal. Sääal sai pöönutada Issanda päikesel all
ja ninalt nahka kõrsetada. Hea tuju sest he-
lites nro! Gallus (alias Kuss) oma "söögisuijut-
tudega". Suuremas huviohjelmas kujunes aga
väike "mustlasparun", kes väikesel tasul me-
tet patajoni lõbusas.

Jah, nii need päevad läusid ja lähevad pra-
gugi. Mis edasi tuleb, seda ma ei tea. Aga
noh, eks kui jälle midagi tähtsat juhtub,
küll ma siis jälle haaran sulevarre! Eks ole?

Sellens korras aga nägemiseni!

Mina Juss.

60, -

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR